

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžf/89/2015
Identifikačné číslo spisu: 4014201079
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4014201079.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobcu: FENESTRA Sk, spol. s.r.o., Priemyselná 17, Zlaté Moravce, IČO: 36 521 451, právne zastúpený: spoločnosťou Matejka & Haluška, Advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Lazovná 20, Banská Bystrica, IČO: 47 257 415 proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/409674/2014 zo dňa 16.09.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/194/2014-53 zo dňa 21.10.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/194/2014-53 zo dňa 21.10.2015 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom (ďalej v texte rozsudku len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) č.k. 11S/194/2014-53 z 21.10.2015 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/409674/2014 zo dňa 16.09.2014, ktorým žalovaný správny orgán postupom podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „daňový poriadok“ alebo „zákon č. 563/2009 Z.z.“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra, kontaktné miesto Zlaté Moravce so sídlom na ulici Hviezdoslavova 183, č. 9416301/5/2710415/2014 zo dňa 11.06.2014, ktorým správca dane podľa § 155 ods. 1 písm. e) daňového poriadku vyrubil žalobcovi pokutu 60,- eur za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. j) daňového poriadku za nepodanie súhrnného výkazu dane z pridanej hodnoty za mesiac júl 2010 v lehote a v zmysle ustanovenia § 80 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zákon č. 222/2004 Z.z.“ alebo „zákon o DPH“).

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko nebol v konaní úspešný.

Krajský súd v odôvodnení preskúmaného rozsudku citujúc ustanovenia § 80 ods. 1, 9 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, § 2 písm. b), e), f), § 63 ods. 1, § 154 ods. 1 písm. j), § 158 ods. 1 a 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok), § 114 ods. 1 písm. a), b), c), f), zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov platnom do 31.10.2013, § 155 ods. 1, 2, 3 zákona č. 7/2005 Z.z. v znení platnom do 31.12.2014 uviedol, že v konaní nebolo sporné, že správca dane vydal svoje rozhodnutie dňa 11.06.2014, ktorým vyrubil žalobcovi pokutu podľa ustanovenia § 154 ods. 1 písm. j) daňového poriadku za nepredloženie súhrnného výkazu DPH za mesiac júl 2010 v lehote a v súlade s ustanovením § 80 ods. 9 zákona o DPH.

Tvrdenie žalobcu, že sa jedná o pohľadávku vzniknutú pred začatím reštrukturalizačného konania (t.j. do 22.05.2013) a bolo potrebné ju do tohto konania prihlásiť, považoval krajský súd za nesprávne a odporujúce zákonu, pretože pohľadávka vznikla a stala sa splatnou až na základe rozhodnutia správcu dane zo dňa 11.06.2014, teda až po skončení reštrukturalizačného konania (uznesenie súdu zo dňa 31.01.2014, zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 07.02.2014). Keďže reštrukturalizácia žalobcu bola povolená 28.06.2013, daňový nedoplatok, týkajúci sa pokuty v tom čase ešte neexistoval. Podľa ustanovenia § 2 písm. e) a f) daňového poriadku, daňovou pohľadávkou je pohľadávka správcu dane na dani (teda i pokuta) do lehoty splatnosti dane, ak tento zákon neustanovuje inak a daňovým nedoplatkom je dlžná suma dane, teda i pokuta po lehote splatnosti dane.

Krajský súd s poukazom na ustanovenie § 158 ods. 5 daňového poriadku považoval za správny záver žalovaného, že pokuta nebola v čase začatia a ani ukončenia reštrukturalizačného konania daňovým nedoplatkom, keďže nebol vyrubený pred jeho začatím, a teda pre účely reštrukturalizácie sa nepovažoval za pohľadávku, ktorá mohla a mala byť prihlásená do reštrukturalizácie. Úrok z omeškania ako pohľadávka správcu dane môže vzniknúť až okamihom právoplatnosti rozhodnutia ukladajúceho daňovému subjektu povinnosť tento úrok zaplatiť, a teda len týmto okamihom sa daňová pohľadávka správcu dane stáva istou daňovou pohľadávkou.

Krajský súd uviedol, že nebolo možné prihladiť na námietku žalobcu, že predmetná pohľadávka zanikla v zmysle ustanovenia § 84 ods. 1 písm. g) daňového poriadku, podľa ktorého zanikajú len tie pohľadávky, ktoré v reštrukturalizačnom konaní neboli riadne a včas prihlásené (hoci prihlásené byť mali a mohli), ani tvrdenie žalobcu, že pohľadávku po skončení reštrukturalizácie nemožno dodatočne vyrubiť, pretože v predmetnom prípade sa nejedná o pohľadávku, ktorá mala byť prihlásená do reštrukturalizačného konania, keďže v čase jeho začatia a ani skončenia nebola daňovým nedoplatkom v zmysle ustanovenia § 158 ods. 1 v spojení s ustanovením § 2 písm. f) daňového poriadku.

Podľa názoru krajského súdu, záver správcu dane a žalovaného, že pokuta bola vyrubená v súlade s ustanovením § 154 ods. 1 písm. j) daňového poriadku, zodpovedá zásadám logického myslenia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o správe daní a zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Krajský súd dospel k záveru, že otázku vymáhateľnosti vyrubenej pokuty nie je oprávnený posudzovať v tomto konaní, nakoľko predmetom žaloby bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného a postup predchádzajúci jeho vydaniu.

Krajský súd žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú podľa ustanovenia § 250j ods. 1 OSP, nakoľko dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného sú v súlade so zákonom, pričom žalovaný sa vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal s námietkami žalobcu v podanom odvolaní ohľadne vzniku pohľadávky vo forme pokuty, nemožnosti jej prihlásenia do reštrukturalizačného konania ako i otázkou správnej aplikácie právnej úpravy a jeho rozhodnutie z vyššie uvedených dôvodov podľa názoru súdu nemožno považovať za prekvapujúce, arbitrálne a ani nezákonné.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca, a to z dôvodu, že predmetný rozsudok bol vydaný v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže prvostupňový súd neaplikoval všetky relevantné právne normy a ním aplikované právne normy nesprávne interpretoval.

Žalobca zdôraznil, že už v žalobe poukazoval na to, že uznesením Okresného súdu v Nitre vydaným pod sp. zn. 32R/3/2013 zo dňa 15.05.2013 a zverejneným v Obchodnom vestníku č. 97/2013 zo dňa 22.05.2013 bolo voči žalobcovi začaté reštrukturalizačné konanie, uznesením z 21.06.2013 a zverejneným v Obchodnom vestníku č. 124/2013 zo dňa 28.06.2013 bola povolená reštrukturalizácia žalobcu a uznesením zo dňa 31.01.2014 a zverejneným v Obchodnom vestníku č. 26/2014 zo dňa 07.02.2014 bol potvrdený reštrukturalizačný plán žalobcu prijatý schvaľovacou schôdzou dňa 10.01.2014 a súčasne skončená reštrukturalizácia.

Uviedol, že vychádzajúc z ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, najmä z jeho ustanovenia § 120 ods. 1 a ods. 2 možno na základe diferenčného kritéria času vzniku pohľadávky v reštrukturalizácii rozlišovať dve základné skupiny pohľadávok veriteľov dlžníka, a to pohľadávky, ktoré sa uplatňujú prihláškou podľa § 121 a nasl. zákona č. 7/2005 Z.z. a prednostné pohľadávky.

Pohľadávky uplatňované v reštrukturalizácii prihláškou predstavujú rozhodujúcu skupinu pohľadávok, tzv. staré dlhy, ktorých (s)plnenie je účelom a cieľom reštrukturalizácie, pričom ide o pohľadávky vzniknuté pred začatím reštrukturalizačného konania; osoby oprávnené z takýchto pohľadávok (veritelia) sú povinné v záujme aspoň čiastočného uspokojenia ich prihlásiť spôsobom ustanoveným zákonom č. 7/2005 Z.z. do reštrukturalizácie s tým, že pokiaľ tieto prihláškou uplatnené nebudú, v dôsledku potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zanikne právo tieto nároky voči dlžníkovi vymáhať. V zmysle zákona č. 7/2005 Z.z. sa riadne a včas prihlásené pohľadávky veriteľov dlžníka zahŕňajú do reštrukturalizačného plánu a sú v zmysle neho uspokojované. Naopak, za prednostné pohľadávky zákon považuje také peňažné pohľadávky veriteľov dlžníka, ktoré vznikli voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania, po jeho začatí, pričom na ne nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania a ani sa spravidla nezahŕňajú do reštrukturalizačného plánu.

Z vyššie uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že peňažné pohľadávky a iné práva na peňažné plnenie, ktoré nespĺňajú pojmové vymedzenie prednostnej pohľadávky, najmä však nie sú založené alebo nenachádzajú svoj základ v skutkových dejoch, ktoré sa odohrali po začatí reštrukturalizačného konania, musia byť za účelom uplatňovania práv s nimi spojených v reštrukturalizácii riadne a včas uplatnené prihláškou, inak in generale platí, že v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom nadobúdajú povahu naturálnej obligácie, a teda stávajú sa nevymáhateľnými pohľadávkami, ktorý účinok explicitne vyplýva z § 120 ods. 1 druhá veta zákona č. 7/2005 Z. z. a ustanovenia § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z.

Žalobca považuje skutočnosť, o potvrdení reštrukturalizačného plánu prijatého schvaľovacou schôdzou zo dňa 10.01.2014 a súčasne skončenou reštrukturalizáciou, rozhodujúce vo vzťahu k posúdeniu oprávnenia správcu dane vydať rozhodnutie v prvom stupni o uložení pokuty.

Žalobca v odvolaní uviedol, že právne posúdenie, či rozhodnutie o uložení pokuty bolo vydané v súlade so zákonom podľa právneho názoru žalobcu, nestačí vykonať výlučne z hľadiska, či daňový subjekt spáchal skutok naplňujúci skutkovú podstatu niektorého správneho deliktu podľa ustanovenia § 154 daňového poriadku a v nadväznosti na to s odkazom na ustanovenie § 155 ods. 1 daňového poriadku konštatovať povinnosť správcu dane uložiť pokutu, ale zároveň je nutné preskúmať, či uloženiu pokuty správcom dane nebránili osobitné právne normy.

Žalobca mal teda za to, že v súlade s vyššie uvedenými skutočnosťami v spojení s ustanovením § 84 ods. 1 písm. g) daňového poriadku táto pohľadávka zanikla z dôvodu, že nebola v reštrukturalizačnom konaní riadne a včas prihlásená, a tieto pohľadávky alebo ich časti po skončení reštrukturalizácie nemožno dodatočne vyrubiť. Ďalej mal žalobca za to, že zánik pohľadávky riadne alebo včas

neuplatnenej v reštrukturalizácii bez možnosti jej dodatočného vyrubenia, musí táto pohľadávka existovať, i.e. vzniknúť, pričom normatívny zákaz jej následného vyrubenia (zákonodarca neustanovuje len zákaz opakovaného/opätovného vyrubenia), znamená to, že táto (zaniknutá) pohľadávka existovala aj bez predchádzajúceho vyrubenia, t.j. vyrubenie v insolvenčných pomeroch nie je pre ňu konštituujuce.

Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že preskúmaným rozhodnutím bola uložená pokuta podľa ustanovenia § 155 ods. 1 písm. e) daňového poriadku za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. j) citovaného zákona, ktorého sa žalobca dopustil nepredložením súhrnného výkazu na dani z pridanej hodnoty za mesiac júl 2010 v zákonom stanovenej lehote, ktorý výkaz žalobca nepodal do 20.08.2010, ale až dňa 23.08.2010. Z uvedeného je zrejmé, že omeškanie žalobcu so splnením nepenažnej daňovej povinnosti sa vzťahuje na obdobie pred začatím reštrukturalizačného konania voči žalobcovi.

Z tohto dôvodu žalobca trval na tom, že pohľadávka, ktorej zodpovedá právna povinnosť žalobcu zaplatiť pokutu je právom na peňažné plnenie, ktorého vznik nemožno v insolvenčných pomeroch viazať len na vydanie rozhodnutia o jeho uložení, ale toto v zmysle zákona č. 7/2005 Z.z. vzniklo pred začatím reštrukturalizačného konania voči žalobcovi, a preto ho bolo za účelom dosiahnutia plnenia potrebné riadne a včas uplatniť v reštrukturalizácii prihláškou.

Žalobca nenamietal, že správca dane je povinný v stanovených prípadoch uložiť pokutu, avšak existenciu tejto povinnosti a lehotu na jej vykonanie nemožno posudzovať izolovane len s odkazom na doslovný jazykový výklad ustanovenia § 155 ods. 1 daňového poriadku, ale aj v spojení s ustanoveniami upravujúcimi zánik tohto práva, ako aj s účelom uloženia pokuty, ktorým nepochybne je jej následné vymáhanie, nakoľko existencia povinnosti uložiť pokutu bez následnej a s tým spojenej povinnosti jej vymáhania by nemala žiadne opodstatnenie a nešlo by o efektívnu správu daní, na ktorej má štát nepochybny záujem, ani nemôže dôjsť k naplneniu samotného účelu sankcie smerujúcej k represii daňového subjektu. Keďže teda jediným legitímnym účelom vydania a existencie napádaného rozhodnutia je dosiahnutie splnenia uloženej povinnosti, a to v prípade aj proti vôli povinného subjektu je otázku (ne)vymáhateľnosti pokuty nutné skúmať v rámci posudzovania zákonnosti jej uloženia.

Žalobca v závere odvolania zdôvodnil postup správneho orgánu zavŕšený vydaním napádaného rozhodnutia, uloženie a následné vymáhanie pokuty voči žalobcovi je nezákonný, čo nasvedčuje skutočnosť, že jeho akceptáciou by nepochybne došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov insolvenčného konania, a to v dôsledku neodôvodneného zvýhodnenia veriteľov pohľadávky odvodzujúcej svoju existenciu z noriem práva verejného oproti iným veriteľom pohľadávok vzniknutých na základe súkromného práva a to napriek skutočnosti, že ich nároky voči žalobcovi boli rovnako založené na skutkových dejoch, ktoré nastali z právneho hľadiska v totožnom čase t.j. pred začatím reštrukturalizačného konania, čo vzhľadom na zásady insolvenčného konania vo forme reštrukturalizácie upravenej v zákone č. 7/2005 Z.z. ako aj všeobecné princípy civilného konania nie je prípustné.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, alebo rozsudok Krajského súdu v Nitre zruší a vec vráti Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v celom rozsahu pridŕžiava svojho písomného vyjadrenia k žalobe z dôvodu, že odvolanie podané žalobcom neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa už žalovaný vyjadroval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 12 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom súdneho preskúvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Nitra, kontaktné miesto Zlaté Moravce zo dňa 11.06.2014 č. 9416301/5/2710415/2014. Týmto rozhodnutím správca dane podľa § 155 ods. 1 písm. e) daňového poriadku v znení neskorších predpisov vyrubil žalobcovi pokutu 60,- eur za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. j) daňového poriadku za nepredloženie súhrnného výkazu DPH za mesiac júl 2010 v lehote a v súlade s § 80 zákona č. 222/2004 Z.z.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že správca dane zistil, že daňový subjekt (žalobca) nepodal súhrnný výkaz na dani z pridanej hodnoty za mesiac júl 2010 v termíne do 20.08.2010. Zákom stanovená lehota na jeho podanie bola do 20.08.2010 podľa ustanovenia § 80 ods. 9 zákona č. 222/2004 Z.z. Keďže tento výkaz nebol podaný v zákonom stanovenej lehote, správca dane vydal uvedené rozhodnutie.

Podľa ustanovenia § 80 ods. 1, 9 veta prvá zákona č. 222/2004 Z.z., o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov účinnom do 31.12.2010 (teda v čase, ktorý sa týka mesiaca júl 2010), platiteľ je povinný podať súhrnný výkaz za každý kalendárny mesiac, v ktorom

- a) dodal tovar oslobodený od dane podľa § 43 ods. 1 z tuzemska do iného členského štátu osobe, ktorá je identifikovaná pre daň v inom členskom štáte,
- b) premiestnil tovar oslobodený od dane podľa § 43 ods. 4,
- c) sa zúčastnil na trojstrannom obchode ako prvý odberateľ podľa § 45,
- d) dodal službu s miestom dodania v inom členskom štáte podľa § 15 ods. 1 zdaniteľnej osobe alebo právnickej osobe, ktorá nie je zdaniteľnou osobou a je identifikovaná pre daň, a táto osoba je povinná platiť daň.

Podľa ustanovenia § 80 ods. 9 citovaného zákona, osoby podľa odsekov 1 až 3 sú povinné podať súhrnný výkaz elektronickými prostriedkami najneskôr do 20 dní po skončení obdobia, za ktoré sú povinné podať súhrnný výkaz. Súhrnný výkaz musí byť podpísaný zaručeným elektronickým podpisom. Súhrnný výkaz podaný elektronickými prostriedkami nemusí byť podpísaný zaručeným elektronickým podpisom, ak osoba, ktorá podáva súhrnný výkaz, má s daňovým úradom uzavretú písomnú dohodu, ktorá obsahuje najmä náležitosti elektronického doručovania, spôsob overovania podania urobeného elektronickými prostriedkami a spôsob preukazovania doručenia a ak osoba, ktorá podáva súhrnný výkaz, písomne oznámi daňovému úradu údaje potrebné na doručovanie na tlačive podľa vzoru uverejneného na internetovej stránke Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 154 ods. 1 písm. j) daňového poriadku, správneho deliktu sa dopustí ten, kto nesplní niektorú z povinností nepeňažnej povahy podľa tohto zákona lebo podľa osobitných predpisov, pričom nejde o správny delikt podľa písmen a) až i).

Podľa § 155 ods. 1 písm. e) daňového poriadku, správca dane uloží pokutu od 60,- eur do 3 000,- eur za správny delikt podľa ustanovenia § 154 ods. 1 písm. d) a j); ak je správcom dane obec, uloží pokutu najviac do výšky vyrubenej dane alebo poplatku, nie menej ako 5,- eur, najviac však do 1 500,- eur.

Odvolací súd v predmetnej veci rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/194/2014-53 zo dňa 21.10.2015, ktorým prvostupňový súd žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné.

Žalobca v podanom odvolaní namietal, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho

posúdenia veci z dôvodu, že sa prvostupňový súd nezaoberal skutočnosťou, že uznesením Okresného súdu Nitra vydaným pod sp. zn. 32R/3/2013 dňa 15.05.2013, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 97/2013 zo dňa 22.05.2013 bolo voči žalobcovi začaté reštrukturalizačné konanie, uznesením zo dňa 21.06.2013 a zverejneným v Obchodnom vestníku č. 124/2013 zo dňa 28.06.2013 bola povolená reštrukturalizácia žalobcu a uznesením z 31.01.2014, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 26/2014 zo dňa 07.02.2014 bol potvrdený reštrukturalizačný plán žalobcu prijatý schvaľovacou schôdzou dňa 10.01.2014 a súčasne skončená reštrukturalizácia.

Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd sa nezaoberal skutočnosťou, či uloženiu pokuty správcom dane nebránili osobitné právne normy, v tomto prípade zákon č. 7/2005 Z.z.

Žalobca upozornil na skutočnosť, že podľa ustanovenia § 84 ods. 1 písm. g) daňového poriadku pohľadávky, ktoré v reštrukturalizačnom konaní neboli riadne a včas prihlásené zanikajú.

Senát odvolacieho súdu k uvedenej námietke žalobcu považuje za potrebné uviesť, že nie je možné sa s ňou stotožniť, pretože existencia povoleného reštrukturalizačného konania nemá na prejednávajúcu vec žiadny relevantný vplyv.

V preskúmvanej veci nie je sporné, že súhrnný výkaz podal žalobca na dani z pridanej hodnoty za mesiac júl 2010 dňa 23.08.2010, pričom zákonom stanovená lehota na jeho podanie bola do 20.08.2010. Keďže správca dane konštatoval porušenie povinnosti daňového subjektu postupom podľa ustanovenia § 80 ods. 9 zákona č. 222/2004 Z.z., vydal rozhodnutie, ktorým uložil daňovému subjektu pokutu vo výške 60,- eur v zmysle ustanovenia § 155 ods. 1 písm. e) daňového poriadku za správny delikt podľa ustanovenia § 154 ods. 1 písm. j) daňového poriadku, v zmysle ktorého sa správneho deliktu dopustí ten, kto nesplní niektorú z povinností nepeňažnej povahy podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že uloženie pokuty predstavuje zákonom stanovenú povinnosť správcu dane, a to bez ohľadu na skutočnosť, či táto sankcia ako daňová pohľadávka bude alebo nebude prihlásená do reštrukturalizačného konania v zmysle ustanovenia § 120 zákona č. 7/2005 Z.z.

Správca dane je v zmysle § 155 ods. 1 daňového poriadku povinný pri zistení, že zo strany kontrolovaného daňového subjektu došlo k spáchaniu správneho deliktu, uložiť mu pokutu. Inak povedané, daňový poriadok neumožňuje správcovi dane rozhodnúť sa podľa okolností daného prípadu, či kontrolovanému daňovému subjektu pokutu uloží alebo nie.

V administratívnom konaní nebolo sporné, že žalobca sa dopustil správneho deliktu, a to nepodaním súhrnného výkazu dane z pridanej hodnoty za mesiac júl 2010 v zákonom stanovenej lehote, preto postup správcu dane považoval odvolací súd za vecne správny.

Predmetom súdneho prieskumu bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia o uložení sankcie v zmysle daňového poriadku a nie posúdenie správnosti prihlásenej pohľadávky v reštrukturalizačnom konaní.

Odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade je nutné rozlíšiť právo vzniku pohľadávky a právo uplatnenia pohľadávky, ktoré nemožno stotožňovať.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd SR dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom, pričom v konaní žalovaného správneho orgánu, ako ani v konaní, ktoré mu predchádzalo, nebola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Námietky žalobcu uvádzané tak v žalobe, ako aj v odvolaní považoval odvolací súd vo vzťahu k posudzovanému rozhodnutiu za právne irelevantné.

Z hore uvedených dôvodov Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/194/2014-53 zo dňa 21.10.2015 podľa ustanovenia § 219 ods. 1, ods. 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.